

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **M. K.**, nar., státní příslušnost, hlášen k pobytu na adrese
....., zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem
Příkop 8, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, č. j. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že na základě žádosti ze dne 9. 4. 2018 o udělení mezinárodní ochrany v České republice rozhodl o posouzení žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, vydaným pod č. j. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2018 tak, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1

písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje.

2. Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, již odůvodnil následovně:
 1. Žalobce je státním příslušníkem Na území ČR přicestoval poprvé v roce 2012, kdy zde pobýval na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, následně z důvodu rodinných neshod odcestoval na území, kde mu byla v roce 2016 udělena mezinárodní doplňková ochrana s dobou platnosti do 11. 12. 2017.
 3. V prosinci 2017 požádal žalobce o prodloužení doby platnosti doplňkové mezinárodní ochrany. Za tím účelem bylo žalobci vystaveno osvědčení, které se vydává do doby, než je o žádosti o prodloužení doplňkové mezinárodní ochrany rozhodnuto. Doba platnosti uvedeného dokladu byla do 15. 4. 2018.
 4. Nicméně v únoru 2018 měla být dle tvrzení žalobce žádost o prodloužení doplňkové mezinárodní ochrany ukončena. Žalobce za tímto účelem předložil žalovanému doklad vyhotovený matričním úřadem, z něhož vyplývá, že žalobce zrušil své bydliště na území a jeho dalším bydlištěm bude
 5. Dne 12. 4. 2018 provedl žalovaný se žalobcem k jeho žádosti u udělení mezinárodní ochrany pohovor. V tomto žalobce uvedl, že na území žije jeho rodina, na území „ukončil“ svoji žádost o prodloužení doplňkové mezinárodní ochrany s tím, že v se měli k žalobci chovat jako ke „zvířeti“.
 6. Žalovaný poté, jak z obsahu spisového materiálu vyplývá, obdržel zprávu ze dne 23. 4. 2018, z níž vyplývá, že není odpovědná za řízení o žádosti o azyl žalobce. Žalobce obdržel dne 30. 11. 2016 mezinárodní ochranu pro uprchlíky s tím, že daný případ nepodléhá, ale mezinárodní smlouvě.
 7. Na dotaz žalovaného pak Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky uvedl, že žalobce má stále mezinárodní ochranu.
 8. V důsledku výše uvedených zjištění pak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce shledal za nepřipustnou, neboť má udělenou mezinárodní ochranu jiného členského státu.
 9. Žalobci bylo výše uvedeným matričním úřadem a posléze i Krajským úřadem v sděleno, že zrušením bydliště na území a oznámením vystěhování z území dojde ke zrušení mezinárodní ochrany udělené mu Spolkovou republikou Německo. Žalovaný ani nijak nezjišťoval, zda došlo ze strany žalobce vůči příslušnému orgánu v k takovému úkonu, na jehož základě by došlo k ukončení mezinárodní ochrany na území a nijak ani příslušný správní orgán v ... nekonfrontoval o výpovědi žalobce stran jeho ukončení mezinárodní ochrany v ... a předložením dokladu o dohlášení bydliště ze vydaným matričním úřadem v

10. Žalovaný dle mínění žalobce také zcela nedostatečně zjistil, jakou formu mezinárodní ochrany na území žalobce požíval, kdy v napadeném rozhodnutí nejprve uvádí, že mu byla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, posléze měl mít status uznaného uprchlíka (dle zprávy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky ze dne 23. 4. 2018). Žalobce uvádí, že na území měl udělenou doplňkovou mezinárodní ochranu, čemuž odpovídá i skutečnost, že první průkaz opravňující jej k pobytu byl vydán na dobu jednoho roku. V souvislosti s touto skutečností žalobce připomíná, že z důvodu rozhodnutí Spolkového sněmu z března 2016, není povolováno slučování rodin.
11. Žalobce namítal v průběhu řízení, že má na území České republiky celou svoji rodinu. Jedná se o matku M. I., narozenou, babičku S. Z., narozenou, bratra Y. K., narozeného a strýce (bratr matky) narozeného Matka a babička mají neurologická onemocnění a jsou v pravidelné péči lékaře. Žalovaný správní orgán ovšem sám nijak rodinnou situaci žalobce nezjišťoval.
 2. Žalobce dále namítá, že žalovaný neposuzoval jeho žádost o mezinárodní ochranu i z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, podle které členské státy zajistí zachování celistvosti rodiny. Žalobce v souvislosti s integrací své nejbližší rodiny na území České republiky odkázal na čl. 23 uvedené Směrnice, kdy ve smyslu čl. 23/1 Směrnice členské státy zajistí, aby mohla být zachována celistvost rodiny a čl. 23/5 nad rámec pojmu „rodinní příslušníci“ uvádí, že členské státy mohou rozhodnout, že se čl. 23 vztahuje rovněž na blízké, kteří žili společně jako součást dané rodiny v době, kdy opouštěli zemi původu.
12. Žalobce dále uvádí, že žalovaný mu nedal ve smyslu čl. 34 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 213/32/EU prostor k vyjádření svého názoru na použití důvodů uvedených v čl. 33 uvedené Směrnice s ohledem na jeho konkrétní situaci. Žalovaný sice postupem dle § 36/3 zákona č. 500/2004 Sb. umožnil žalobci, aby se seznámil a vyjádřil s podklady rozhodnutí, nicméně dle mínění žalobce se nejedná o tutéž situaci, jakou má na mysli výše zmíněný článek uvedené Směrnice.
13. Nakonec žalovaný ani nezjistil, zda je návrat žalobce na území možný. Žalobce v pohovoru učiněným před žalovaným uvedl, že se k němu „..... chovali jako ke zvířeti“. Žalovaný ani nijak neověřoval, jakým způsobem je s osobami požívajícími mezinárodní ochranu v v uprchlických táborech zacházeno, zda nejsou podrobovány diskriminačnímu či ponižujícímu zacházení.
14. Žalobce vytýká žalovanému, že pouze usoudil nepřipustnost podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu stále platné mezinárodní ochrany na území
15. Žalovaný žádným přezkoumatelným způsobem neuvedl důvody, proč by se na něj nemělo vztahovat nařízení EU č. 604/2013 s tím, že předání žalobce do by mělo proběhnout na základě readmisních dohod. Žalobce uvádí, že readmisní dohoda mezi ČR a se vztahuje pouze na situace, kdy občan třetí země vstoupí na území druhého státu neoprávněně, což není situace žalobce a výše uvedená readmisní

dohoda se tak na něj vztahovat nemůže, resp. žalovaný tuto otázku ani nijak blíže nerozvádí. Dle žalobce je pak otázkou, zda se stále může vrátit na území, pokud dle svého přesvědčení již nepožívá mezinárodní ochranu a za situace, kdyby tuto požíval, zda by byl přijat zpět.

16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl k věci, že cílem společné úpravy postupu členských států EU dle je mj. vyhnout se „řetězení“ žádosti o mezinárodní ochranu podávaných na území více států EU. Jak stanoví čl. 3 Dublinského nařízení „*Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*“
17. Žalobci takový přístup k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu prokazatelně upřen nebyl, mezinárodní ochrana mu byla udělena již na území, jak je doložitelné správním spisem. Jeho nynější postup proto žalovaný důvodně vyhodnotil jako nepřípustný v souladu se zákonem, konkrétně právě s ust. § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak stanoví čl. 2 písm. i) žalobcem zmíněné kvalifikační směrnice i čl. 2 písm. c) Dublinského nařízení „*žadatelem*“ je „*státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto*“. O žalobcově žádosti však již na území rozhodnuto bylo, dokonce jí bylo vyhověno. Není tedy důvod postupu dle Dublinského nařízení.
18. Žalobce přicestoval na zdejší území bez dokladů, jímž by své současné postavení doložil. Ani svá žalobní tvrzení ohledně svého postavení uděleného v nedokládá. Žalovaný na spolehlivé a řádné zjištění stavu věci nerezignoval, jak žalobce naznačuje, a dostal svým zákonným povinností. Jelikož v průběhu správního řízení zjistil shora uvedené skutečnosti, tedy že žalobce v požívá mezinárodní ochrany, zahájené správní řízení iniciované zde podanou žádostí o mezinárodní ochranu pro naplnění zákonem stanovených podmínek zastavil.
19. Žalobce v žalobě neuvádí žádné zásadní skutečnosti, jež by mu bránily upravit svůj zdejší pobyt v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR, pokud zde má zájem pobývat spolu se svými příbuznými. Jak vyplývá z čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, každý uprchlík má povinnost vůči zemi, ve které se nachází, což znamená v zásadě, že se musí podrobit zákonům a nařízením, jakož i předpisům týkajícím se udržování veřejného pořádku této země. Z čl. 7 Úmluvy mj. vyplývá, že smluvní státy budou jednat s uprchlíky stejným způsobem jako s ostatními cizinci s výjimkou případů, kdy tato úmluva obsahuje ustanovení pro uprchlíky výhodnější. Je tedy v zájmu žalobce, aby dostal svým povinností a cestoval s platnými doklady.
20. Vzhledem k obsahu žaloby nelze dle názoru žalovaného považovat toto podání v jeho stávající podobě za způsobilé zpochybnit jím učiněné závěry, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, žalobní námitky považuje za nedůvodné a navrhol žalobu zamítnout.

21. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalobou, jedná se o rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky dne 9. 5. 2018 pod č. j. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2018, kdy žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že tato je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
22. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
23. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dle ust. § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, byla-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie.
24. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 byly výše jmenovanému žadateli sejmuty otisky prstů a zaslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že výše jmenovaný podal žádost o mezinárodní ochranu v, a to dne 21. 3. 2016 v, Správní orgán rozhodující ve věci v průběhu správního řízení pak na základě informací azylového úřadu ze dne 23. 4. 2018 zjistil, že výše jmenovanému žadateli o udělení mezinárodní ochrany byla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu. Správní orgán si tuto informaci opakovanou žádostí do ještě ověřil. I na tuto žádost dostal správní orgán odpověď, že výše uvedený žadatel stále požívá statusu uznaného uprchlíka na území Tato skutečnost je důvodem, z jakého důvodu není možné řešit jeho žádost o mezinárodní ochranu na území ČR v rámci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Jeho případné přemístění do podléhá readmisním dohodám příslušných členských států EU.
25. Dne 3. 5. 2018 proběhlo s výše jmenovaným seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kdy dotýčný správnímu orgánu sdělil, že se s podklady seznámit chce. Doplnit podklady nežádal, a ani neprojevil přání se k podkladům vyjádřit. Žadatel zopakoval, že se do vrátit nechce, proti negativnímu rozhodnutí na území ČR podá žalobu.
26. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR tak byla podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu shledána nepřipustnou.
27. Dle ust. § 10a odst. 2 je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

28. Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
29. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
- 30. Posouzení věci krajským soudem.**
- 31. Žaloba není důvodná.**
32. Krajský soud po zhodnocení všech podkladů založených ve správním spise dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není. Skutkový stav byl zjištěn náležitě a také správně právně posouzen.
33. Pokud jde o tvrzení žalobce uvedené v žalobě, soud uvádí, že žalobce v roce 2016 požádal o udělení azylu ve, kdy azyl ve formě doplňkové ochrany mu byl také udělen a z podkladů založených ve správním spise ze strany úřadu, kdy české úřady požadovaly odpověď na konkrétní otázky týkající se udělení mezinárodní ochrany žalobci v, tuto dostaly. Z níž vyplynulo, že žalobci byla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, a že žalobce stále požívá statusu uznaného uprchlíka na území
34. Pokud jde o samotného žalobce, ten v žalobě tyto skutečnosti nevyvrací, nepředkládá žádnou listinu, která by zpochybnila obsah toho, co bylo sděleno žalovanému ze strany příslušných orgánů Přicestoval na území České republiky bez dokladů, jimiž by své současné postavení doložil, a tedy ani nedokládá, že by tvrzení příslušných orgánů ze ohledně jeho postavení nebylo pravdivé.
35. Soud tedy konstatuje, že dospěl k závěru, že žalobce stále požívá na území mezinárodní ochrany, a žalobce toto žádným způsobem nevyvrátil, rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018 bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, tedy správně bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. a řízení o udělení mezinárodní ochrany správně, v souladu se zákonem, bylo proto zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
36. Soud zde uvádí, že pokud bude chtít žalobce pobývat na území České republiky se svými rodinnými příslušníky, nic mu nebrání v tom, aby se domáhal pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců, zákona č. 326/1999 Sb., i když samozřejmě tato procedura je složitější než dle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu. Dle tohoto zákona však žalobce zákonné podmínky nesplňuje, a to proto, že stále požívá na území status uprchlíka a mezinárodní ochranu.
37. Žaloba žalobce tedy důvodná není, a proto ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

38. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. srpna 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně